

BLAUWZUR

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**

V.U. Dieter Keuten - Schaffensesteenweg 233 3583 Beringen

INHOUD

VOORWOORD	2
EDITORIAAL	4
ACTA en het vrije internet	6
Ratingbureaus, de oorzaak van de financiële ellende?	10
LVSF in beelden (I)	13
LVSF-LVSF Voorjaarsconferentie	14
Interview Nick Roskams	15
Death and taxes	19
International Students For Liberty	21
LVSF Brussel bezoekt het Europees Parlement in Straatsburg	22
LVSF in beelden (II)	23-24
Agenda	25
Subsidies als slaapmiddel	26
Spelerslonen in het Europese voetbal: een spel van vraag en aanbod	29
Random comic	32
What's going on Mr. President?	33
Abolishing the Fed is one thing, but it is not all gold that glisters	35
Ereleden LVSF Brussel	39-40
Voorstelling bestuur	40-41
LVSF in beelden (III)	42

VOORWOORD

Beste Lezer,

LVSV Brussel staat op scherp voor het 2e semester. Dankzij de komst van een aantal aspiranten bestaat ons team vandaag uit 23 gemotiveerde bestuursleden. LVSV bevestigt hiermee zijn positie als de grootste en best georganiseerde politiek-ideologische kring aan de VUB. Ons clubblad Blauwzuur, dat tweemaal per semester verschijnt, is dan ook uitgegroeid tot dé referentie als zijnde een vrije tribune voor ideologische schriften aan de VUB. Het bewijs hiervoor werd geleverd door de complimenten die we mochten ontvangen van onze collega's van de Moeial (Het Vrije Blauwzuurtje 07/12/2011).

Bij het drukken van de vorige Blauwzuur was er nog steeds geen sprake van een nieuwe regering. Ondertussen heeft Di Rupo de eed als premier afgelegd. De koers van onze nieuwe leiders werd neergeschreven in de 'Ontwerpverklaring over het algemeen beleid'. LVSV Brussel nam van de gelegenheid gebruik om dit document grondig te bestuderen. Wat ons in de eerste plaats opviel, was de enorme omvang van het document. Waar het Nederlandse regeerakkoord met z'n 46 pagina's uitblinkt in visie en duidelijkheid, vervalt het Belgisch document met 180 vellen tot een bureaucratische encyclopedie. Het gebrek aan visie, moed en ambitie legt de ware ziel van deze beleidsverklaring bloot, het is bovenal het resultaat van een gigantisch moeizaam tot stand gekomen compromis. Vervolgens stelden we ons vragen bij het ontbreken aan stimuli voor de Belgische ondernemingen, kmo's en werkende middenklasse. Wat ten slotte nog als de

grootste verdienste van dit document kan beschouwd worden, is het ontbreken van enige vermelding over de aanpassing van ons unieke indexmechanisme. Proficiat, PS! Gecondoleerd, internationale concurrentievermogen van de Belgische bedrijven.

Ondanks de nieuwe regering bevindt ons land zich opnieuw in een economische recessie. De economie krimpt en noodzakelijke besparingen worden opgedrongen. Bepaalde belangengroepen bleken het echter niet eens met de voorgestelde maatregelen en zagen geen andere uitweg meer dan het werk neerleggen. De eersten in rij om te kiezen voor immobilisme waren, hoe kan het ook anders, de spoorwegvakbonden. Vervolgens besloot de gehele openbare sector over te gaan tot een algemene staking. Tijdens en kort na de feestdagen leek de rust terug te keren, maar de vakbonden kregen naar hun mening onvoldoende gehoor uit regeringskringen en besloten eind januari opnieuw het land plat te leggen. Iedereen die op maandag 30 januari een examen moest afleggen zal het zich goed herinneren.

Sindsdien lijken we in een spiraal van wilde stakingen terechtgekomen. Er gaat geen week voorbij of de NMBS onderbreekt het werk. De brandweer terroriseerde een dag lang hun eigen collega's van de politie tijdens een natte veldslag in de Wetstraat. Het havenpersoneel uit Antwerpen slaagde er zelfs in gedurende enkele dagen onze belangrijkste economische slagader te blokkeren. Elke beroepscategorie strijdt

momenteel om de erkenning van het statuut 'zwaar beroep' en om het bijhorende behoud van uitzonderingsmaatregelen. Laten we hopen dat de bevoegde ministers hun been stijf houden of de bescheiden pensioenhervorming zal weer een maat voor niets zijn geweest.

Gelukkig gaat een groot deel van onze bevolking niet mee in het economische chantageverhaal van de vakbonden. Via de alternatieve media waren er ontelbare stemmen te horen van werkwilligen die niet akkoord gingen met de oproepen om het werk neer te leggen in deze moeilijke conjuncturele

semester weer heel wat interessante avonden aan te bieden aan de Brusselse studenten. We begonnen deze periode reeds met een bezoek aan het Europees Parlement in Straatsburg onder leiding van Philippe De Backer, zelf oud-LVSV'er uit Antwerpen. Onze tweede activiteit was een filmavond in het teken van "The Iron Lady". De grote opkomst toont aan dat haar krachtige boodschap vandaag opnieuw brandend actueel is. Ik sluit dit voorwoord dan ook af met een fragment uit een van haar vele opmerkelijke speeches:

I only wish that some of those trade union members on strike in the public

Meryl Streep in de rol van haar leven

toestand. Onder hen een groot aantal jonge mensen, die dankzij originele acties opgemerkt werden door de nationale media. Het zijn dan ook de jongeren die zich terecht de grootste zorgen maken want tijdens hun actieve loopbaan zullen de nodige bijdragen geleverd moeten worden ter financiering van de verworven rechten van de oudere generaties. Iedereen beseft dat deze intergenerationele solidariteit in de huidige constellatie onhoudbaar is. Maar wanneer er eindelijk enkele maatregelen genomen worden om dit socialezekerheidssysteem te versterken staat het land op zijn kop. Belgisch surrealisme?

LVSV Brussel blijft echter niet bij de pakken zitten en belooft tijdens het 2e

sector would realise how many jobs their actions lose—oh, not necessarily their own jobs, but the jobs of people in manufacturing industries, whose taxes pay their wages. [applause] We can't say it too often—"Strikes lose jobs." Margaret Thatcher, speech to the Conservative Party congress 8.10.1982

Veel leesplezier en tot op een van onze volgende activiteiten!

Dieter Keuten

Voorzitter LVSV-Brussel

EDITORIAAL

De woorden waarmee een nieuwe hoofdredacteur doorgaans zijn eerste zinnen vult, zijn er van dank gericht aan zijn voorganger. Daarmee wil ik dan ook aanvangen. Politiek secretaris Michael nam de coördinatie van de vorige Blauwzuur op zich en heeft die taak perfect vervuld. Nadat de obligate beleefdheden gepasseerd zijn, komt echter zijn ware aard naar boven en doet de hoofdredacteur uit de doeken met welke veranderingen hij zijn voorganger hoopt te overvleugelen. Dat wil ik aan de volgende zinnen besteden.

Hoewel ik voor slechts twee edities van Blauwzuur de pet van hoofdredacteur draag, reiken de ambities verder dan die van een tussenpaus. Wie de cover bekijkt, merkt dat die er anders uit ziet dan voordien en in plaats van een door een politicus geschreven

artikel te publiceren, opteren we voortaan voor een interview. Niet noodzakelijk met een staatsman of -vrouw, daarop is het wachten tot het volgende nummer waarin een politica over haar periode bij het LVSV Brussel vertelt. In deze editie sprak LVSV Brussel met Nick Roskams. Mocht zijn naam niet meer dan een vaag belletje doen rinkelen: Roskams schreef een brief aan het adres van ABVV-voorzitter Rudy De Leeuw naar aanleiding van de nationale staking op 30 januari.

Naast dat interview bevat de eerste Blauwzuur van het tweede semester ook artikels over onder andere ratingbureaus, ACTA, en zelfs Europees voetbal. Verschillende leden van LVSV Brussel kropen in hun pen om de beslissingen van Di Rupo I op de korrel te nemen. Hoe kan het ook

anders? Het is immers voor het eerst in een lange tijd dat we in Blauwzuur een volwaardige regering kunnen evalueren. Een mens zou er bijna dankbaar van worden, al is het twijfelachtig of dat niet te veel eer is voor een regering die vooral gemiste kansen verzamelt. Ja, het is een goede zaak dat de beroepsinschakelingstijd voor schoolverlaters wordt verlengd. En ja, de verhoging van de pensioenleeftijd is eveneens een verwezenlijking op het conto van de regering. Maar het gaat altijd om oplapwerk, geen fundamentele verbouwingen aan het huis. Een zoveelste vakbondsstaking herleidt die beslissingen bovendien soms tot de proporties van borrelnootjes.

Wordt het geen tijd dat we dat gebrek aan voluntarisme inruilen voor een stevig potje nadenken over hoe we de sociale zekerheid willen organiseren en financieren, hoe we

ervoor kunnen zorgen dat werknemers op hun veertigste niet de dagen tot hun pensioen aftellen? Onze majesteit heeft voldoende afgelegen kastelen ter beschikking waarin de excellenties over die samenleving 2.0 kunnen nadenken. Indien een wandeling in de omringende bossen geen inspiratie biedt, dan kan een zekere West-Vlaamse minister voor de nodige geestverruimende middelen zorgen. Of ze kunnen gewoon deze Blauwzuur in de hand nemen.

Steven
Devloo

Hoofdredacteur

Alle teksten in Blauwzuur
vertolken de mening van de
respectievelijke auteurs en niet die
van LVSV-Brussel, tenzij anders
vermeld.

ACTA en het vrije internet

Internetfora staan er vol van en u hebt er waarschijnlijk zelf al van gehoord, het Anti-Counterfeiting Trade Agreement, kortweg ACTA, bedaat de gemoederen. Wereldwijd zien burgers het handelsakkoord als een bedreiging voor de inperking van de vrijheid van meningsuiting. Bangmakerij of dienen we ons effectief zorgen te maken?

Het begon allemaal met de intussen reeds afgevoerde SOPA. Deze Stop Online Piracy Act werd door de Republikein Lamar Smith, in navolging van de Preventing Real Online Threats to Economic Creativity and Theft of Intellectual Property Act (PIPA), in oktober 2011 ingediend in het Amerikaanse Huis der Afgevaardigden. Beide wetsvoorstellen hadden tot doel om de Amerikaanse justitie en auteursrechthebbenden meer mogelijkheden te geven om de online-uitwisseling van auteursrechtelijk beschermde bestanden en piraterij tegen te gaan.

Op het eerste gezicht geen slecht voorstel. Smith wilde immers intellectueel eigendom beter beschermen door middel van een strikt gereguleerde wetgeving.

Voorstanders menen dat de wetgeving nieuwe inkomsten en banen zou creëren. Dat deze voorstanders voornamelijk deel uitmaken van de grote spelers in de film- en muziekwereld en zich dus vooral binnen de amusementsindustrie situeren, is geen toeval. Tegenstanders waren daarentegen van mening dat de wet indruist tegen de Amerikaanse grondwet die vrijheid hoog in het vaandel draagt. Zowel SOPA als PIPA zouden namelijk een internetcensuur creëren.

Amerikaanse technologiereuzen zoals Facebook en Google en organisaties die zich inzetten voor de bescherming van burgerlijke vrijheden steunden dan ook de protestacties. Verschillende websites, waaronder Wikipedia, gingen zelfs een dag offline uit protest tegen de invoering van deze zogenaamde

antipiraterijwetgeving. Ook Anonymous, een groepering van internetgebruikers die hoofdzakelijk uit hackers bestaat, verzette zich tegen de wetsvoorstellen. Door een gebrek aan steun besloot Smith om SOPA (tijdelijk) af te voeren.

Internationaal handelsakkoord

Wat de doorsnee-internetgebruiker op dat moment niet wist, was dat er reeds over een nieuw akkoord – ditmaal op internationaal niveau – werd onderhandeld.

De eerste gesprekken dateren al uit 2007 en werden gevoerd door 39 landen waarvan de onderhandelaars niet democratisch verkozen zijn.

ACTA vormt net als voorgaande wetsvoorstellen de bepaling van een wetgeving tegen piraterij en de schending van auteursrechten, maar dan wel in een veel breder kader. ACTA mag dan wel omgeschreven worden als een handelsakkoord, het is veel meer dan dat.

Ondertussen vinden er wereldwijd protesten plaats, ook aan de Brusselse beurs. In haast alle Europese lidstaten komen mensen – vaak verborgen achter het bekende Guy Fawkes-masker, dat symbool staat voor Anonymous en populair werd door het stripverhaal en de film V for Vendetta – op straat om hun regering onder druk te zetten. Een groot aantal landen heeft dan ook al afgezien van de ratificatie van het verdrag.

Wat bij deze protesten de doorslag lijkt te geven, is de inperking van de internetvrijheid. ACTA gaat echter veel verder dan internetpiraterij en het voorkomen van illegaal kopiëren van

software, games en muziek. Het tracht namelijk ook de handel in namaakgoederen, nepmedicijnen en gevaarlijk speelgoed tegen te gaan. Het zou ondernemingen het recht bieden om hun intellectuele eigendom efficiënter te verdedigen. Het verdrag zou als een belangrijk instrument in de strijd tegen namaak en piraterij kunnen fungeren, maar toch beschouwen tegenstanders ACTA als een middel om de belangen van de grote industrieën te dienen.

Piratenpartij

De Piratenpartij is een politieke partij die zich uitspreekt voor de legalisering van het delen van muziek en films via het internet, verkorting van de duur van het

auteursrecht, afschaffing van octrooien op medicijnen en een vrij internet. Bij de Europese verkiezingen van 2009 behaalde de Zweedse Piratpartiet één zetel in het Europees Parlement. Deze zetel werd ingenomen door Christian Engström, de lijsttrekker. Hij sloot zich aan bij de groene fractie, gekend als de Groene Europese Partij - Europese Vrije Alliantie, omdat die zich het meest inzet voor digitale vrijheden.

Christian Engström beweert dat het overleg over ACTA theater is. De Amerikaanse en Europese overheden zouden allang hebben ingestemd met het verdrag waarbij bedrijven de pen vasthielden. De overheden stelden volgens hem geen vragen bij het opgeven van democratie, de vrijheid van informatie, de vrijheid van meningsuiting en eerlijke berechting.

Over de verdragstekst is jarenlang achter gesloten deuren onderhandeld tussen Japan, de VS en de Europese

Zelfs Martin Schulz, de huidige voorzitter van het Europees Parlement, heeft intussen bevestigd dat de geheimzinnigheid rond ACTA niet overdreven is.

Unie, zelfs buiten medeweten van de Wereldhandelsorganisatie (WTO). Maatschappelijke organisaties werden geweigerd om deel te nemen aan de gesprekken, net zoals ontwikkelingslanden, terwijl grote concerns wel aan de onderhandelingstafel mochten aanschuiven. Niet erg democratisch, maar deze geslotenheid lijkt zich uiteindelijk tegen de onderhandelaars te keren.

Zelfs Martin Schulz, de huidige voorzitter van het Europees Parlement, heeft intussen bevestigd dat de geheimzinnigheid niet overdreven is. ACTA zou, naar zijn mening, in zijn huidige vorm geen evenwicht vinden tussen de rechten van copyrighthouders en de individuele internetgebruikers. Ook het feit dat landen als Duitsland en Nederland het verdrag nog niet ondertekend hebben, is een teken dat het akkoord niet door de volledige EU wordt gedragen.

Toch is niet iedereen even kritisch over het akkoord. Onder de voorstanders van het verdrag bevinden zich Europees Commissaris voor Handel Karel De Gucht en Amerikaans president Barack Obama. Eerstgenoemde liet dan ook een document circuleren onder de naam '10 myths about ACTA' om de tegenstanders tot beter inzicht te brengen. Toch gaat De Gucht het Europees Hof van Justitie om advies

vragen.

Hoe komt het dat ACTA vooral in verband wordt gebracht met de bestrijding van piraterij op het internet, het downloadverbod en de mogelijkheid om providers, zoekmachines en gebruikers te vervolgen? Dat is een aspect dat onder druk van de Verenigde Staten naar voren treedt. De grote sponsor van de wetgeving is, net zoals bij SOPA en PIPA, de entertainmentindustrie. Twee grote spelers, namelijk de Recording Industry Association of America (RIAA), die de Amerikaanse muziekindustrie vertegenwoordigt en tientallen Amerikaanse platenmaatschappijen verenigt, en de Motion Picture Association of America (MPAA), de vertegenwoordiger van de Amerikaanse filmindustrie, lopen momenteel gigantische gedragen mis. Zowel SOPA, PIPA als ACTA zouden dan ook hun oorsprong vinden bij deze vertegenwoordigende handelsorganisaties. Zowel RIAA als MPAA hebben miljoenen dollars uitgegeven aan lobbyisten om de Amerikaanse overheid toch maar zover te krijgen dat ze het ACTA-verdrag zou verdedigen.

In ACTA staat vermeld dat de ontwikkeling van peer-to-peer of torrenttechnologie een crimineel feit is. Internetproviders zouden zonder een rechterlijk bevel gedwongen kunnen

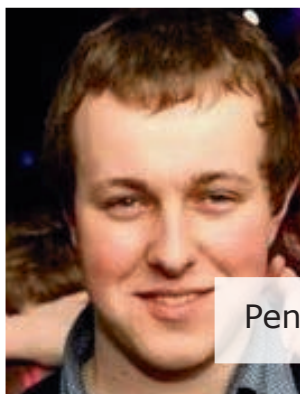

worden om gegevens van verdachte internetgebruikers over te dragen aan justitie. Deze 'filesharers' lopen dus het risico om in de gevangenis terecht te komen. Een recent voorbeeld is de aanhouding van Kim 'Dotcom' Schmitz, een Duitse hacker die tot een icoon is uitgegroeid door de oprichting van Mega Upload, de grootste illegale downloadsite die ondertussen is neergehaald door de FBI. Hij riskeert een celstraf van 20 jaar.

Een vroegere versie van het ACTA-verdrag vermeldde een 'three strikes-maatregel' die toepasbaar zou zijn wanneer een gewone gebruiker illegaal downloadt. Dat systeem, toegepast naar Amerikaans model, houdt in dat men na twee eerdere waarschuwingen het internet van een gebruiker kan afsluiten bij een derde inbreuk. Dat zou automatisch en zonder enige rechterlijke tussenkomst kunnen gebeuren. Het Europees Parlement zag dit als een onaanvaardbare vorm van privacyschending. Het druist namelijk in tegen de grondbeginselen van de Europese Unie, aangezien internettoegang een universeel mensenrecht is en niet zonder grondige juridische stappen mag worden weggenomen.

Op 16 februari 2012 kondigde minister van Economie Johan Vande Lanotte aan dat hij een studie zou laten verrichten omtrent de impact van het ACTA-verdrag op de nationale en Europese wetgeving, waarbij alle mogelijke interpretaties van het verdrag bekeken zouden worden. Deze studie komt er op vraag van enkele kritische parlementsleden die oordelen dat de huidige inhoud van het verdrag te vaag is.

Pas als de resultaten van de studie gekend zijn en het parlement de inhoud ervan heeft kunnen bestuderen, is volgens Vande Lanotte een debat over de gevolgen van ACTA mogelijk. Of België dus zal overgaan tot de ratificatie van dit verdrag, zal pas de komende maanden duidelijk worden.

Gregory Deschuyteneer

Penningmeester

Ratingbureaus, de oorzaak van de financiële ellende?

Ratingbureaus zijn niet meer uit de actualiteit weg te branden. Critici wijzen de Moody's van deze wereld aan als de schuldigen van de financiële instabiliteit die Europa momenteel in zijn greep houdt. Maar is het wel zo verstandig om in het spoor te treden van de mensen die deze agentschappen verguizen? In wat volgt zal ik trachten aan te tonen dat veel critici te kort door de bocht gaan bij het vellen van hun oordeel over deze machtige instanties.

Even een brok Europese geschiedenis. Het Verdrag van Maastricht uit 1992 legt de EU-lidstaten die lid willen worden van de Economische en Monetaire Unie (EMU) strikte regels op met betrekking tot het overheidsbudget, de zogenaamde Maastrichtnormen. De voornaamste bepalingen bestaan uit een opvolging van de begroting waarvan het tekort maximaal 3% van het bruto binnenlands product (bbp) mag bedragen, terwijl de staatsschuld niet hoger mag liggen dan 60% van het bbp. Lidstaten die deze begrotingsdiscipline niet strikt zouden opvolgen, mochten een boete verwachten. Goed begonnen is half gewonnen. Als de Europese toplui bij de invoering van de euro een accurate selectie hadden gemaakt

tussen landen die al dan niet aan de Maastrichtnormen beantwoordden, dan had Europa er vandaag helemaal anders uitgezien. Zo zou naast Griekenland, Italië en België zelfs Duitsland geen lid van de eurozone mogen zijn omwille van de veel te hoge staatsschuld. Bij een strikte naleving was het onmogelijk dat er na een decennium al grote scheuren in het systeem zouden ontstaan.

De in 2008 ontstane bankencrisis is voor een groot deel veroorzaakt door een gebrek aan transparantie in de financiële markten. Zonder het te beseffen, kochten mensen massaal financiële producten aan die hoge risico's inhielden, ze verdwaalden in

complexe derivaten en kwamen bedrogen uit toen aan het licht kwam dat hun investering waardeloos bleek, ondanks de hoge rating die het product kreeg. Met andere woorden, de malaise is dus het gevolg van banken die torenhoge risico's namen en ratingbureaus die rommelkredieten als risicoloos bestempelden. Toen de grootbanken uiteindelijk in financiële moeilijkheden geraakten, moesten de verschillende overheden een bail-out voorzien. Dat versnelde op zijn beurt de schulden crisis: jaar na jaar stapelden de publieke schulden zich op en troffen politici nauwelijks maatregelen. Toen de overheden de financiële instellingen plots moesten reanimeren, resulteerde dat in een stroomversnelling met de bekende gevolgen.

Slecht begonnen is half verloren, lijkt in deze kwestie beter op zijn plaats. Het mismanagement van de Europese Unie om een strenge financiële regulering te voeren voor lidstaten is duidelijk de hoofdoorzaak van de huidige crisis. We hadden de financiële problemen aanzienlijk beter kunnen opvangen als men van bij het begin een gezonde financiële structuur op poten had gezet waarbij de jaarrekeningen nauwgezet werden nagekeken.

Kritieken

Wat een ratingbureau vaak wordt verweten, is dat het met de natte vinger de rating van landen verlaagt. Die kritiek is echter onjuist. Een journalist van De Standaard belde een aantal maanden geleden met de Standard & Poor's-werknemer die verantwoordelijk is voor België en stelde hem enkele gedetailleerde vragen. De man in kwestie, de Hongaar Marko Mrsnik, wist op alle vragen te antwoorden. Hij was op de hoogte van onze staatsstructuur, geschiedenis, communautaire problemen en hij kende de belangrijkste financiële cijfers uit het hoofd. Critici kunnen deze specialisten geen gebrek aan kennis aanwrijven.

Sommige media beweren dat grote ratingbureaus zoals Standard & Poor's, Moody's en Fitch bij de beoordeling van de kredietwaardigheid van een land te veel de nadruk leggen op de samenstelling van de politieke macht dan de financiële structuur te evalueren. Die kritiek is evenmin terecht. Ratingbureaus hebben de taak een belegger te informeren over hoe groot de kans bedraagt dat hij zijn geleende geld in de toekomst terugkrijgt. Het is dus noodzakelijk een nauwkeurig beeld te ontwikkelen van de evolutie van de publieke schuld. De Europese landen die

tot nog toe in moeilijk vaarwater zijn terechtgekomen, voerden een overwegend links beleid. Italië was de uitzondering, maar daar bleek het enthousiasme voor overheidsuitgaven groter dan voor besparingen. Het enige land dat tot op heden een zware financiële klap heeft kunnen verwerken, is Ierland dat verregaande en doeltreffende besparingsmaatregelen heeft genomen om weer financieel gezond te worden.

De overige staten zoals Griekenland, Spanje en Portugal blonken minder uit in het snoeien van overheidsuitgaven. Het logische gevolg is een rentesneeuwal

waarbij de rentelasten steeds zwaarder worden om te dragen. Een gepaste sanering had de vicieuze cirkel van stijgende rente op staatspapier kunnen doorbreken. De staten die buiten de radar van de financiële markten blijven, zijn voornamelijk landen met een (centrum-)rechts beleid waar de klemtoon op besparen ligt. Hieruit blijkt dat je veel informatie kan afleiden uit de politieke samenstelling en het beleid van een land. Dat verklaart bovendien de negatieve outlook die België boven het hoofd hangt. Bij de regeringsonderhandelingen hamerden de linkse partijen nadrukkelijk meer op nieuwe inkomsten dan op verregaande besparingen.

Oplossingen

Professor economie Paul De Grauwe verklaarde ooit: "Ratingbureaus hebben helemaal geen waarde, maar toen beleggers er waarde aan hechtten, kregen ze wél een waarde". Hier zit een grond van waarheid in, want ratingbureaus oefenen nu eenmaal een grote invloed uit op de financiële

markten. Tegenwoordig gaan er stemmen van politici op om de macht van deze agentschappen in te perken. De grote vraag is hoe ze dat willen realiseren en welke effecten dat met zich meebrengt.

Juridisch kan men hun macht wel inperken, maar dan zullen er andere, kleinere ratingbureaus opduiken die veel minder relevante informatie ter beschikking hebben waardoor we

terugvallen op wat de financiële crisis in de eerste plaats heeft veroorzaakt: een gebrek aan transparantie. Zullen deze kleine agentschappen een grotere geloofwaardigheid op tafel kunnen leggen? Dat is twijfelachtig.

Doorheen de jaren hebben de ratingbureaus duidelijk fouten gemaakt, maar het opdoeken ervan zal enkel tot grotere moeilijkheden leiden. We moeten ons ook de vraag stellen waarom politici de macht van de ratingbureaus willen indammen. Misschien is dat wel uit persoonlijk belang? Welk belang heeft S&P bij het verlagen van een rating, behalve de belegger te informeren? Hier is geen sprake van eigenbelang.

Onlangs hebben Europese socialisten het plan gelanceerd voor een onafhankelijk Europees kredietratingagentschap dat onder controle van het Europees Parlement zou staan. Wat willen ze hiermee bereiken? Een 'onafhankelijk' ratingbureau waarbij de invloed van de Europese politiek ongetwijfeld groter is dan bij de bestaande instanties? Dat zou enkel het transparantiegebrek in de financiële markt vergroten.

Het vergt meer dan een ongenueanceerde blik om een oordeel

over de ratingbureaus te vellen. Beleidsmakers schieten met plezier op de boodschapper, zonder daarbij de hand in eigen boezem te steken. Ook de media hangen soms een foutief beeld op van S&P, Fitch en Moody's. Een ratingbureau is geen bedrijf dat landen gratis tot junk degradeert. Ze bestraffen wanneer het slecht gaat, ze belonen wanneer de politici doeltreffende maatregelen treffen. Niettemin hebben de ratingbureaus een aandeel in de financiële crisis, maar ze dragen geen grotere verantwoordelijkheid dan de banken die roekeloos geld hebben belegd of dan het gebrek aan financiële regulering. Wie we te gemakkelijk over het hoofd zien, zijn de nationale en Europese politici die te laks hebben gereageerd op

de oproep tot bezuinigen en het budgettaire gezond maken van de landen. Kritiek uiten op de ratingbureaus verhelpt de kiem van het probleem niet. Ratingbureaus zijn niet heilig, maar er bestaan geen betere alternatieven.

Filip
De Clerck

Aspirant

LVSV in beelden (I)

De limousine haalt de genodigden voor het LVSV-galabal op. Na het diner wacht hen een spetterend feestje. Credits: Kelly Langenus Photography.

Voorjaarsconferentie

Naar jaarlijkse gewoonte organiseren het LVV en LVSV hun voorjaarsconferentie. Ook dit jaar slaan beide liberale verbonden de handen in elkaar om van zaterdag 17 maart een liberale hoogdag te maken. Plaats van het gebeuren is het Liberaal Archief te Gent vanaf 9.30 tot 13.00.

Dit jaar werd er gekozen voor het thema "de Europese Unie". Geen dag gaat inderdaad voorbij of er druppelt wel Europees nieuws door in de media. De Europese droom, eens zò bejubeld, heeft plaats gemaakt voor de harde realiteit. Nog nooit waren er zoveel meningen, vragen en twijfels over Europa. De zoektocht naar de Europese eenheid is op korte tijd als het ware veranderd in een strijd tussen de 'Eurofielen' en de 'Eurosceptici'.

Daarom een LVV-LVSV-debat/conferentie over de Europese materies. Volgende deelnemers treden in debat:

Guy Verhofstadt en **Olli Rehn** over "de uitweg uit de crisis!"

Guy Verhofstadt is fractievoorzitter voor de liberale fractie in het Europees parlement en gewezen Eerste Minister. Olli Rehn is vice-voorzitter van de Europese Commissie en Europees commissaris verantwoordelijk voor economische en monetaire zaken, alsook de Euro. Hij is het gezicht van de besparingsmaatregelen die in de hele EU worden doorgevoerd.

Pieter Cleppe en **Philippe De Backer** over "de Europese identiteit".

Pieter Cleppe is oud-voorzitter van LVSV-Leuven en reeds enkele jaren actief bij de denktank 'Open Europe'. Philippe De Backer is oud-voorzitter van Jong-VLD en volgde deze zomer Dirk Sterckx op als Europees Parlements lid.

Johan Van Overtveldt en **Paul De Grauwe** over "het verleden, heden en toekomst van de Euro".

Paul De Grauwe was tot voor kort gewoon hoogleraar internationale economie aan de K.U. Leuven. Sinds kort trok hij naar het prestigieuze 'London School of Economics'. Johan Van Overtveldt is hoofdredacteur van zowel het weekblad Knack als Trends. Momenteel oogst hij veel aandacht via zijn onlangs verschenen boek "Het einde van de Euro" - zonder vraagteken.

Op dit bijna-lentedebat wordt u ter afsluiting een receptie met broodjesmaaltijd aangeboden zodat iedereen de kans heeft om beide organiserende verenigingen, LVV en LVSV, te ontmoeten en uiteraard om een goede babbel te slaan met oude en nieuwe bekenden.

"Het stakingsrecht is volgens mij achterhaald aan het worden"

De pen is machtiger dan het zwaard, maar hoe verhoudt een brief zich met een stakingspiket? Toen ABVV-voorzitter De Leeuw naar aanleiding van de algemene staking op 30 januari een open brief publiceerde, diende Nick Roskams hem van repliek waarmee hij het tot in de studio van De Zevende Dag heeft geschopt. LVSU-Brussel had een interview met de prosenior van LVSU-Leuven.

Op korte tijd ben je bijna uitgegroeid tot een BV. Had je dat verwacht?

"Wel, ik zou niet zeggen dat ik bijna een BV ben. Kortstondige bekendheid vervaagt snel. Maar ik ben vooral blij dat de boodschap die ik wou verwoorden zoveel aandacht heeft gekregen. De respons lag ver boven mijn verwachtingen, het was een aangename verrassing. Het toont aan dat ideeën een belangrijke rol spelen in de samenleving."

Wat heeft, volgens jou, je brief teweeggebracht?

"Vakbonden in België hebben al decennialang een quasi-heilige status.

Elke vorm van kritiek wordt onmiddellijk afgedaan als asociaal, alsof je wilt terugkeren naar het feodale tijdperk. Maar vakbonden zijn organisaties als alle anderen, met hun eigen belangen en fouten. Bovendien zijn ze vaak een hindernis voor een vrije samenleving en de belangen van werknemers. Ik denk dat mijn brief heeft bijgedragen tot een mentaliteitswijziging waardoor kritiek op vakbonden en stakingen beter wordt aanvaard. En dat is een goeie zaak, ook voor de vakbonden zelf. Organisaties met zoveel macht als zij moeten zich verantwoorden en mogen zich niet verschuilen achter negentiende-eeuwse retoriek. Hopelijk heeft mijn brief ook een heleboel jongeren aan het denken gezet. Ik ben

er zeker van dat velen niet akkoord gaan met wat ik schrijf, maar het is wel essentieel om na te denken en te discussiëren over de toekomst van het socio-economisch bestel. Apathie is daarbij gevaarlijk, want als de jonge generatie niet zelf opkomt voor haar rechten dan zal nauwelijks iemand dat doen.”

In je brief heb je het onder meer over de sociale zekerheid. Hoe moet die volgens jou georganiseerd worden?

“Dat is een heel complexe vraag. Het is alleszins een spijtige zaak dat men grondige hervormingen gedurende een lange tijd heeft uitgesteld. Politici en academici wisten dat deze problemen er zaten aan te komen maar ze zadelden liever anderen op met

de moeilijke beslissingen. Er zijn een heleboel

veranderingen

mogelijk binnen het toch wel complexe systeem van de sociale zekerheid. Qua

organisatie zou men moeten opteren voor meer transparantie in de financiering en uitgaven. Vandaag

gaan alle bijdragen in een grote pot die dan wordt verdeeld over de verschillende takken. Dat mechanisme zorgt

voor een grote onduidelijkheid en grote verschillen in de noden van het systeem. Een meer doorzichtige organisatie zou het voor iedereen makkelijker maken om het systeem te begrijpen en te beoordelen. Binnen de pensioenen moet het huidige repartitiesysteem, waarbij de verplichte bijdragen van de huidige werknemers onmiddellijk gebruikt worden om de pensioenen te betalen, evolueren naar een systeem van kapitalisatie. De

huidige vorm is immers veel te gevoelig voor demografische schokken en heeft een heleboel perverse effecten: mensen willen zo snel mogelijk op pensioen zonder zich af te vragen wat ze al hebben bijgedragen en voor degenen die aan het werk blijven, heerst er onduidelijkheid. In een systeem waarbij je zelf rechten opbouwt, kan je ook zelf kiezen wanneer je met pensioen gaat. Op die manier maak je het voor iedereen transparanter omdat je zelf bepaalt hoeveel je opzij legt voor later. Een verplichte pensioenleeftijd heb ik altijd al bizar gevonden. Je moet kunnen opbouwen en zelf bepalen wanneer je wilt stoppen. Dat is vrijheid. En niets staat in de weg van gezamenlijke pensioenkassen die onderlinge solidariteit promoten. Dat is verantwoordelijkheid. Een dergelijk

systeem is volgens mij stabiel en moreel. Het probleem van de sociale zekerheid is trouwens ruimer dan de pensioenen. Zo moeten werkloosheidsvergoeding en beperkt worden in de tijd en de ziekteverzekering meer verantwoordelijkheid vragen van de deelnemers. Velen

reageren verontwaardigd als daarvoor gepleit wordt, maar het dieperliggende probleem is de manier waarop men naar de verplichte sociale

zekerheid is gaan kijken. Als men het gehele stelsel gaat beschouwen als een verworven recht dan verhindert men elke discussie over de rechtvaardigheid en efficiëntie. En als men die zaken niet belicht dan dreigt het ganse systeem ineen te storten. Het gebrek aan verantwoordelijkheid voor het systeem en de wil om zoveel mogelijk ervan te genieten is de werkelijke boosdoener. Op langere termijn moet men volgens mij terugkeren naar de wortels van de

Vakbonden zijn vaak een hindernis voor een vrije samenleving en de belangen van werknemers.

sociale zekerheid: een vrijwillig systeem. Het heeft zijn verdienste bewezen en als we het de kans geven dan zal dat opnieuw gebeuren. Mensen zijn sociale wezens en als men dat werkelijk gelooft dan mag men niet bang zijn voor een vrijwillig systeem, de ware uiting van menselijke solidariteit.”

Stevent de financiering van het sociale systeem af op een generatieconflict?

“Hopelijk niet. Als men de noodzakelijke hervormingen doorvoert en opteert voor een systeem van meer vrijheid en verantwoordelijkheid dan valt een generatieconflict te voorkomen. Conflicten moeten worden vermeden en vreedzaam opgelost als ze zich toch voordoen. En een beter inzicht verschaffen in de problemen kan daarbij helpen, dat is een plicht van elke jongere van vandaag.”

Vind je dat het stakingsrecht moet worden aangepast, bijvoorbeeld via een minimale dienstverlening in de

openbare sector?

“Het stakingsrecht is volgens mij achterhaald aan het worden. Werknemers zijn door economische emancipatie en technologische vooruitgang veel machtiger geworden dan in de tijd waarin het stakingsrecht is ontstaan. Maar het kan nuttig zijn om in geval van machtsmisbruik door werkgevers te opteren voor een staking als laatste redmiddel. Maar waarvoor gebruikt men het stakingsrecht vandaag allemaal? Om te protesteren tegen de plannen van de overheid. Begrijp me niet verkeerd: met protesteren tegen een overheid is niets mis, integendeel. Maar men raakt degenen die niet verantwoordelijk zijn voor de beslissingen als men besluit het land plat te leggen. Een minimale dienstverlening is een goede optie om dat te verhelpen. Maar ook een responsabilisering van de vakbonden is noodzakelijk. Het kan niet dat sommige stakers grote schade aanrichten of mensen gijzelen om zich dan te verschuilen achter de

onaantastbaarheid van hun vakbond.”

Naar welke rol moeten vakbonden in de toekomst evolueren?

“Dat is een keuze die de vakbonden zelf moeten maken. Als liberaal ga ik niet proberen om hen op te leggen wat ze moeten doen. Spijtig genoeg delen ze dat inzicht niet. Wat alleszins niet kan, is dat ze allerlei privileges opeisen om hun eigen positie te versterken. Ze hebben wetgeving op zak die hen een monopolie geeft, hoeven hun financiële situatie niet openbaar te maken en kunnen niet aansprakelijk worden gesteld op contractueel of buitencontractueel vlak. Bovendien hebben ze vertegenwoordigers in de wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht. En ze sluiten akkoorden af die opgelegd worden aan diegenen die niet eens lid zijn van hun vereniging. Zijn er andere organisaties die zoveel macht hebben?”

Rik Cauwelaert schreef in een Knack-artikel dat Guy Verhofstadt een Nick Roskams op rijpere leeftijd is. Lonkt de politiek?

“Nee. De politiek is een stiel die mij niet aanspreekt. Ik heb één keer op een lijst gestaan bij de gemeenteraadsverkiezingen en het was een leerrijke ervaring. Maar mijn comparatief voordeel ligt buiten de politiek. Ik wil meewerken aan het verspreiden van de ideeën van economische en sociale vrijheid en proberen om ze op een andere manier in daden om te zetten. Die zoektocht is nog niet ten einde, maar dat is net wat het zo uitdagend maakt. Persoonlijk heb ik ook niet genoeg zelfvertrouwen om

aan politiek te doen. ‘Power tends to corrupt’ is een citaat dat altijd door mijn hoofd spookt. Het gevaar dat je je ideeën uit het oog verliest in een zoektocht naar meer macht en bekendheid schrikt me af. Ik vind het dan ook spijtig dat geëngageerde liberalen steeds weer in de politiek willen gaan. Er zijn zoveel beroepen waarin we meer verspreiders van onze boodschap nodig hebben: het onderwijs, journalistiek, advocatuur. Maar ook het bedrijfs- en verenigingsleven, waar je onze argumenten in de praktijk kunt brengen. Er is zoveel meer dan politiek alleen en het leven is te mooi om er langs een partijlijn door te lopen.”

Mogen we bij een volgende staking een nieuwe brief van je verwachten?

“Ik probeer mezelf niet te beperken tot één thema. Maar telkens als het noodzakelijk is om de positieve boodschap van een vrije en respectvolle samenleving te verkondigen, dan zal ik dat doen. En gelukkig zijn er velen die er zo over denken. Dus als de vakbonden weer op het onzalige idee komen om in onze naam te spreken: zeker weten.”

Steven
Devloo

Hoofdredacteur

Death and taxes

Het gebeurt tegenwoordig zelden dat tv-kijkers nog kunnen genieten van het voetbalnieuws nadat Danny Verstraeten net heeft gezegd dat de regering de burger bijkomend zal belasten op zijn bedrijfswagen, naast een verhoging van de roerende voorheffing en een inperking van een reeks fiscale aftrekposten, waaronder de woonbonus. Cijfers tonen echter aan dat uitgaven schrappen een betere oplossing is. Waar wacht de overheid op?

Wie zijn maag voelde omkeren en snel wegzapte, kon nog net zien hoe Julien De Wilde, voorzitter van Nyrstar, pijnlijk vaststelde dat Nyrstar in België 10 miljoen euro aan energiebelastingen betaalt, terwijl er in Nederland geen belastingen op energie worden geheven en dat in Frankrijk een gelijkaardige firma slechts 200.000 euro aan taksen neertelt op jaarbasis. Het lijkt wel alsof Di Rupo I op alle verkeerde knoppen drukt door de belastingsdruk op ondernemingen nog maar eens te willen verhogen, aangezien het begrotingsakkoord voor 2012 twee grote maatregelen bevat die de staatsfinanciën moeten opsmukken ten koste van de bedrijven. Het gaat hier over een beknotting van de notionele intrestaftrek en een meerwaardebelasting op aandelen.

In concreto houdt het in dat bedrijven

een bijkomende 2 miljard euro moeten ophoesten om het gat in de overheidsfinanciën te dichten. Tegenover cijfers uit 2010 stemt dat overeen met een belastingsstijging van meer dan 20 procent. Een bittere pil voor de Belgische bedrijven die al kreunden onder de geweldig hoge fiscale druk die ons land kenmerkt. Zo maakt België zich weinig populair als omgeving om in te investeren, wat een crowding-out effect teweeg brengt in de vorm van herstructureringen. Daarbovenop komt er misschien nog een minimumbelasting, een werkelijk ingenieus idee van mevrouw Onkelinx in een verwoedde poging het economisch weefsel van België verder schade aan te richten door andermaal te knagen aan de winst van multinationale bedrijven met hun hoofdzetel in België. Sommige politici scheppen de perceptie dat in

vergelijking met kmo's, de kleine schare aan grote bedrijven in België minder zou bijdragen in de vennootschapsbelasting.

Enige nuancering is hier echter op zijn plaats. Grote multinationale ondernemingen waarvan de hoofdzetel zich in België bevindt, publiceren hun groepswinst hier. Die groepswinst is louter de optelsom van alle winsten behaald in de landen waar de onderneming actief is. De lokale opbrengsten worden dan uiteraard al

onderworpen aan de lokale belastingen die van toepassing zijn. De minimumbelasting baseert Onkelinx op het feit dat de door het bedrijf gepubliceerde groepswinst in verhouding veel hoger ligt dan de lokale belastingen die het betaalt. Zo komen we tot de conclusie dat deze belasting ongegrond is. Maar geen nood, dat kon er nog wel bij na al de vakbondsacties die ons land trachtten lam te leggen in de voorbije weken.

Waar we nood aan hebben, zijn saneringen die de economische groei niet verstoren. Het doel is om het begrotingstekort terug te schroeven naar 2,8 procent van het bruto binnenlands product (bbp). Belangrijk voor België is de discipline die we moeten opbrengen om het stabiliteitsprogramma na te leven, niet alleen omdat de ratingbureaus ons met argusogen volgen, maar ook omdat indien we dat programma niet naleven er financiële sancties kunnen volgen. Zo kan de Europese Unie een boete opleggen die tot 0,2 procent van het bbp bedraagt, wat neerkomt op 750 miljoen euro.

Menig vakbondsafgevaardigde richt al preventief een stakingspiket op als hij of zij nog maar de woorden sanering en besparing leest, maar toch is het een noodzakelijkheid waar niet aan te ontkomen valt. Besparingen zorgen voor een kortetermijndaling in werkgelegenheid en economische groei. Een sanering in het overheidswezen is hier geen uitzondering op. Cijfers afkomstig van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) tonen aan dat de

negatieve weerslag van saneringen in de openbare sector vrij beperkt blijft. Meer bepaald leren ze ons dat als men een sanering doorvoert van 1 procent van het bbp door middel van uitgaven te verminderen de economische activiteit met 0,3 procent daalt en dat de werkloosheidsgraad

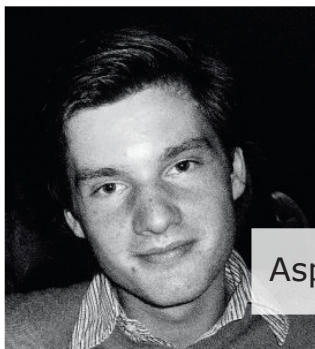
met 0,2 procent stijgt tegenover de situatie die voordien van toepassing was. Daar staat de Belgische realiteit tegenover waar saneringen hand in hand gaan met belastingsverhogingen. In dat geval lopen de cijfers op tot respectievelijk een daling van 1,3 procent van het bbp en een stijging van 0,6 procent van de werkloosheidsgraad. Vanzelfsprekend mogen we nooit blind saneren in uitgaven die de economische groei stimuleren, zoals infrastructuur, onderzoek en ontwikkeling.

Het idee dat we hieruit meenemen is in het bijzonder toepasbaar op ons land dat zich inzake belastingsdruk in de kop van het Europese peloton bevindt. De weerzinwekkende 46 procent van het bbp die we gemiddeld afdragen aan belastingen is niets om over op te scheppen. Bovendien wordt niet alleen arbeid zwaar belast, ook consumptie en het kapitaal in handen van Belgische

burgers zijn onderhevig aan een fiscale druk die hoger ligt dan in de rest van de eurozone. De Europese Commissie heeft al niet mis te verstane boodschappen verzonden om de saneringen uit te voeren via een gevoelige vermindering van de uitgaven. Dat kan de regering op een vrij eenvoudige manier voor elkaar krijgen, want volgens cijfers van de Nationale Bank gaat 73 procent van het budget van de federale overheid en de sociale zekerheid naar uitkeringen. Zo bedroeg in 2010 het beschikbare budget van de federale overheid en van de sociale zekerheid 107 miljard euro waarvan er 78 miljard ging naar sociale uitkeringen, waaronder geneeskundige verzorging en pensioenen. De huidige welvaartstaat die de Belgische overheid heeft uitgebouwd in de voorbije economisch voorspoedige decennia dient een confrontatie met de realiteit te ondergaan.

Door enkel overheidssaneringen door te voeren, slagen we nooit om tegen 2015 een begroting in evenwicht aan Europa voor te leggen. Onze concurrentiekracht moet beter, maar de vakbonden vinden een indexsprong 'sociaal onaanvaardbaar'. De huidige vakbonden lijken niet om te kijken naar de volgende generaties en denken niet na over de economische situatie op lange termijn. Wat echt de grenzen van het sociaal aanvaardbare raakt, is hun halsstarrigheid om het systeem van de index ongewijzigd te behouden waardoor we onze concurrentiële positie kwijtspeken en de begrotingsput vergroten.

Dries
Nackaerts

Aspirant

International Students For Liberty

Het LVSV maakt sinds vorig jaar deel uit van de European Students for Liberty. Deze vereniging is ontstaan naar het succesvolle Amerikaanse voorbeeld. Samen vormen we de International Students for Liberty. Het hoogtepunt van deze samenwerking is het jaarlijkse congres in Washington DC. Tijdens de 5e editie die onlangs plaatsvond werden opnieuw records verbroken met bijna 1000 deelnemers van over de hele wereld. Voor LVSV tekenden Simon Aelbrecht, Jonas Veys, Nick Roskams en Gilles Verstraeten present. Ze slaagden er zelfs in de Student Group of the Year Award mee naar huis te brengen, proficiat!

Wil je meer te weten komen over onze internationale werking en de vele opportuniteiten voor het bijwonen van bijvoorbeeld congressen, seminars, summerschools, stages, webinars en dergelijke: spreek iemand van het bestuur aan of neem contact met ons op via lvsv@vub.ac.be.

LVSV Brussel bezoekt het Europees Parlement in Straatsburg

Hoe het semester beter beginnen dan met een politiek gerelateerde minicitytrip? Zo dachten we er met een 10-tal bestuursleden van LVSV Brussel ook over. Maandag 13 februari vertrokken we 's ochtends richting Straatsburg. Tijdens de autorit werd er, tussen de foute meezingers, gediscussieerd over de zin, onzin en huidige staat van de Europese instituties. De typisch Belgische pro-Europese houding wordt, al dan niet bewust, door velen van ons meegedragen. Omdat heel wat politici van bij ons er een functie bekleden, kennen wij als geen ander de interne werking van de Europese Unie. De enorme nettolonen die je er als ambtenaar kan verdienen, zijn natuurlijk ook bekend (en bemind) bij vele Brusselse studenten.

Net voor het beginnen van de avondspits komen we op onze bestemming aan, een bescheiden

hotelletje nabij het station van Straatsburg. Julie Clarys, bestuurslid verantwoordelijk voor de internationale werking, nam ons vervolgens op sleeptouw voor een stadsverkenning. De duisternis had reeds zijn schaduw over Straatsburg geworpen en het viel ons meteen op hoe rustig het in deze stad was. In 'La Petite France', een pittoreske buurt met smalle straatjes en bruggetjes over de talrijke kanalen van de Ill, maakten we kennis met enkele streekgerechten. De tocht vervolgde via enkele stadspaleizen naar de centraal gelegen kathedraal. Insiders hadden ons verteld dat in deze buurt de gezelligste cafeetjes te vinden zijn. Na de vruchteloze zoektocht naar een levendige kroeg besloten we uiteindelijk een van de lege cafés met onze aanwezigheid te verblijden. Na het genot van een glas keerden we terug naar onze slaapplaats. De straten waren

LVSV in beelden (II)

Het Europees Parlement is de economische levensader van Straatsburg.

ondertussen ondergesneeuwd waardoor een obligaat sneeuwballengevecht plaatsvond. Wanneer de vrede weerkeerde, viel het eens te meer op hoe akelig leeg de straten van deze stad waren. Hoewel het maandagavond was, vroegen wij ons af waar al de Eurocraten en ondersteunend personeel te bespeuren waren.

Toren van Babel

Tijd om uit te slapen was er niet, dinsdagochtend werden we al verwacht aan de ingang van het imposante parlamentsgebouw. Net voor de ingang van het complex stond een actiegroep op post, ongetwijfeld een vast onderdeel van het decor. Democratie in actie. Of de knipoog van de architect naar de Toren van Babel gemeend is of louter berust op toeval was ons niet geheel duidelijk. Binnenkomen in de gigantische agora in het midden van het cirkelvormig gebouw is ronduit indrukwekkend. De dwarrelende sneeuwvlokken versterkten enkel het gevoel van bescheidenheid in deze arena. Nadat we de nodige controleposten hadden gepasseerd, konden we eindelijk de binnenkant van dit gebouw ervaren.

Na een korte rondleiding kregen we een inleidende presentatie over de werking

van de Europese Unie. Wegens de studie en interesse van onze bestuursleden waren veel slides echter overbodig en gingen we snel over tot een gesprek met de Nederlandstalige medewerkster van de bezoekersdienst. Heikele discussiepunten zoals het democratisch deficit van de EU werden hierbij niet uit de weg gegaan. Vervolgens was het moment aangebroken voor de kennismaking met onze gastheer. Dankzij een uitnodiging van oud-LVSV'er Philippe De Backer kregen we de kans om de maandelijkse plenaire vergadering in Straatsburg bij te wonen. De Backer volgde in september 2011 Dirk Sterckx op als Europees parlamentslid voor Open VLD. Philippe zetelt sindsdien in de Commissie Transport en volgt eveneens Monetaire Zaken op. Na een korte uitleg over zijn werkzaamheden als parlamentslid volgde al snel een Q&A. De meest actuele onderwerpen zoals de Eurocrisis, Griekenland, protectionisme en ACTA passeerden de revue. We waren onder de indruk van Philippe's kennis, gedrevenheid en openheid. Wanneer hij vermeldde dat hij amper 7 jaren geleden zelf met een groep LVSV'ers een bezoek bracht aan Straatsburg viel bij ons de mond open.

Na een lang gesprek was het de

Naast de rondleiding doorheen het Europees Parlement was er ook tijd voor ontspanning.

hoogste tijd om dé arena van de Europese politiek te betreden. We namen plaats in de tribune boven de plenaire zaal, in zitjes met koptelefoon voor simultaanvertaling. Parlementsleden stroomden mondjasmaat onder ons binnen om plaats te nemen in de gigantische zaal. We herkenden vele Belgische politici met als uitschieter natuurlijk Guy Verhofstadt die op de eerste rij plaatsnam als fractieleider van de European Liberals and Democrats. Het korte debat en de stemming die wij zagen, handelden over de benoeming van een Spaanse afgevaardigde voor het Europees Rekenhof. Enkele van onze bestuursleden waren enigszins verbaasd over de vluchtigheid van dit proces. Op een kwartiertje was de stemming geklonken en verdween iedereen weer in de catacomben van het gebouw. Dat is echter de verplichte finale van een lange democratische weg waar we veel minder zicht op hebben.

Toegankelijkheid

Een passage via de grootkeuken van het Europees Parlement was de afsluiter van ons bezoek. Terug buiten maakten we een wandeling doorheen het Quartier Européen. Op wandelafstand bevinden zich namelijk de zetels van de Raad van Europa en het Europees hof

voor de Rechten van de Mens. Architecturaal zijn het allemaal pareltjes, de toegankelijkheid is echter een minpunt. In de namiddag brachten we nog een bezoek aan het commerciële centrum van Straatsburg, waar nu toch enige activiteit te bespeuren viel.

Straatsburg, een gezellig doch schizofreen stadje. Het prachtige parlamentsgebouw en de politieke besluitvorming die er binnen plaatsvindt, kunnen we iedereen aanraden. Maar of een Straatsburg zonder Europees Parlement ook de moeite waard zou zijn, laten we in het midden waardoor we meteen het antwoord geven op de vraag wat het nut is van de maandelijkse verhuis van Brussel naar Straatsburg.

Wist je trouwens dat elke plenaire zitting van het Europees Parlement live én simultaan vertaald te volgen is via europarl.europa.eu?

Dieter
Keuten

Voorzitter LSVS-Brussel

Agenda

DINSDAG 28/02

Openingsdebat: Young Potentials
met Gwendolyn Rutten, Kristof Calvo, Theo Francken, Peter Van Rompuy en
Yamila Idrissi

DINSDAG 6/03

Discussieavond met Lode Cossaer
Inleiding tot het liberalisme

DINSDAG 13/03

SOS Ondernemen in samenwerking met \$olvay kring:
Angel Investors & Internet Start-Ups
Panelgesprek met o.a. Bart Becks (Business Angel) & Antoon Schockaert (Unizo)

ZATERDAG 17/03

LVV-LVSV Voorjaarsconferentie
met Guy Verhofstadt, Olli Rehn, Pieter Cleppe, Philippe De Backer, Johan Van
Overtveldt en Paul de Grauwe

DINSDAG 27/03

Blauwe dinsdag
Fiscaliteit

ZATERDAG 31/03 - DINSDAG 3/04

Met LVSV naar Praag

Subsidies als slaapmiddel

De overheidssteun aan consumenten dreigt op lange termijn de volledige Europese economie in een diepe winterslaap te wiegen. Exemplarisch voor dat beleid was het bestaan van de Belgische ecopremie voor zuinige wagens. Die mag dan wel opgedoekt zijn, de tragedie is dat we nog steeds niet beseffen hoe dergelijke marktmanipulatie zich uiteindelijk tegen ons keert.

Telkens de bodem van de federale schatkist bijna zichtbaar wordt, rekent de overheid op de automobilist en zijn portefeuille om via belastingsverhogingen de ontspoorde budgettaire situatie terug op de rails te krijgen. De kritiek die automobielenorganisaties zoals Febiac en Touring daarop uiten, mag dan wel terecht zijn, subsidies zoals de ecopremie doen duidelijk meer kwaad dan goed.

Laat ons even terugspoelen naar het jaar 2008 toen oud-premier Yves Leterme (CD&V) de ecopremie lanceerde. Op de eindfactuur van een nieuwe wagen zou de federale overheid een korting van 3% voorzien op voorwaarde dat het voertuig in kwestie

niet meer dan 115 gram CO₂ per kilometer uitstoot. Duikt de auto onder de grens van 105 gram CO₂, dan had je als consument zelfs recht op een vermindering van 15%. De regeling, die geen betrekking had op het stelsel van de bedrijfswagens, werd de wereld ingestuurd als een maatregel die het wagenpark zou vergroenen en volgde in de slipstream van de Franse en Duitse slooppremie. Daarbij zwaaiden Sarkozy en Merkel met een cheque ter waarde van enkele duizenden euro's wanneer een particulier zijn oude wagen inleverde en een nieuw exemplaar aanschafte. Het spreekt voor zich dat beide politici hun publiek gretig aanspoorden om voor een Franse dan wel een Duitse wagen te opteren.

Hoe gul ook, zoals bij overheidsinitiatieven wel vaker het geval is, treedt er een discrepantie op tussen de doelstelling en het werkelijke resultaat. Omdat bij de Belgische ecopremie vooral diesels van de maatregel konden genieten, leidde dat tot een ineenstorting van de verkoop van benzinewagens. Die laatste categorie mag dan wel meer CO2 uitstoten, de uitstoot van het kankerverwekkende fijnstof ligt bij dieselmotoren nog steeds substantieel hoger. Hoe cynisch is het dat milieuverenigingen het einde van de ecopremie op een warm applaus onthaalden omdat het net een verbetering van de luchtkwaliteit betekent?

Even erg als de schade voor het milieu is de negatieve impact op de schatkist. Kostte de ecopremie de federale overheid in 2008 amper 66 miljoen euro, dan liep dat cijfer in 2010 al op tot 210 miljoen euro, terwijl in 2011 de kaap van 300 miljoen euro in zicht kwam. Om het begrotingstekort voor 2012 niet verder te laten aandikken, ging de ecopremie nog voor de start van het Autosalon ten onder. Niettemin blijft het vragen oproepen dat de regering meer dan een half miljard euro heeft gepompt in een 'groene' maatregel die zijn doel volledig mist.

Moord en brand

Hoewel bepaalde automerken moord en brand schreeuwen, staat het einde van de ecopremie niet synoniem voor een stijging van 3 of 15% in de kostprijs van voertuigen die tot voor kort aanspraak maakten op de subsidie. Integendeel, geen enkele auto werd duurder, terwijl verschillende modellen zelfs verder in prijs zakten. Een ander voorbeeld dat

treffend de nutteloosheid van dergelijke steun illustreert, was op het Autosalon van 2010 toen een Peugeot-medewerker in een krantenreportage verklaarde dat "de prijs van onze elektrische wagen nog niet vastligt, want die hangt af van de overheidssubsidie die klanten krijgen. Hoe hoger de premie, hoe duurder we de wagen kunnen verkopen."

Was de subsidie dan vooral een duur cadeau dat in de zakken van de autosector verdween? Zo heeft het er alle schijn naar. Het cliché van de automobilist als melkkoe van de overheid klopt, maar dat de overheid de voorbije jaren een melkkoe voor de autosector was, doet de waarheid evenmin veel geweld aan. Met andere woorden, de automobilist die meent baat te hebben bij dergelijke steun dwaalt. Wat het geval is voor de autosector, geldt bovendien voor andere branches, want het achterliggende

mechanisme blijft onveranderd. In een vrije markt bepalen producenten hun prijsstructuur in functie van de concurrentiële marktpositie van hun goederen, in een door de overheid gesubsidieerde markt passen producenten hun prijs aan in functie van de aangeboden premie, wat neerkomt op een prijsverhoging voor goederen die in aanmerking komen voor subsidies.

Onafhankelijk van het feit of subsidies nu gelden voor auto's, zonnepanelen of dakisolatie, de overheid wil steeds de consumptie aanwakken en de economische groei stimuleren. 'Als de Europese Unie verbiedt dat regeringen rechtstreeks financiële steun verlenen aan bepaalde sectoren, dan geven we dat geld gewoon aan de consumenten', redeneren politici.

De kern van het probleem schuilt echter in de financieringswijze. Overheidssubsidies aan consumenten creëren inderdaad economische groei, de centrale vraag is daarom hoelang de regering kan blijven spenderen om de levensvatbaarheid van het systeem te verzekeren. Zolang de boekhouding geen tekorten vertoont, is er geen vuiltje aan de lucht. Helaas blijkt dat de luchtkwaliteit er de voorbije jaren niet op is vooruitgegaan. In toenemende mate gaat de overheid lenen op de internationale markten om de eigenhandig gegraven put met buitenlands kapitaal te dempen. Wat politici echter soms vergeten, is dat niet alleen Margaret Thatcher haar geld terug wil, maar ook de schuldeiser. Een vaak gehanteerde oplossing bestaat er vervolgens uit om een nieuwe lening af te sluiten, maar die piste blinkt niet uit in duurzaamheid. Evenmin juichen kiezers belastingsverhogingen toe, al is elke lening in zekere zin een uitgestelde belasting.

Terwijl de gletsjers smelten, groeit de schuldenberg van de overheid in een ijltempo aan omdat ze de consumptie sponsort met geld dat ze niet heeft. Het klopt dat de bankencrisis de schuld deed toenemen, maar we vergeten te gemakkelijk dat de huidige schuldgraad niet hoger ligt dan die van 2003, meer bepaald net onder de kaap van 100% van het bruto binnenlands product. Het leeuwendeel ontstond niet om grote infrastructuurwerken mee te realiseren, maar om de sociale zekerheid te betalen en het consumptieniveau op peil te houden, ondanks het feit dat industrieën richting Azië verhuizen en we steeds minder competitief worden.

De logge sociale zekerheid en het artificieel oppompen van het consumptieniveau hebben ons in een diepe slaap gewiegd waar we misschien nooit meer uit ontwaken. Welk antidotum biedt op lange termijn de beste remedie? De ideale oplossing

bestaat erin om de vrije markt haar werk te laten doen. Politici beschouwen marktmanipulatie als een middel om economisch hoogtij te verwezenlijken, maar de uitkomst blijkt een zinkend schip.

Goed huishouden

Naast een onvermijdelijke aanpassing van de sociale zekerheid, die moet leiden tot een kleiner, maar efficiënter en rechtvaardiger sociaal systeem, is het verder noodzakelijk dat de kloof tussen de twee economieën, namelijk de financiële en de reële, verkleint. De overheid dient de eerste regel van elke goed huishouden na te leven: geef niet meer uit dan wat je kan betalen. Opnieuw het voorbeeld van de ecopremie: nu die eind vorig jaar is verdwenen, zal de totale autoverkoop in 2012 wellicht een lager cijfer optekenen. Maar de groei zal duurzamer zijn, omdat het de overheid geen handenvol geld meer kost, zelfs als je de daling van de fiscale inkomsten in rekening brengt.

Om ons een hoop problemen te besparen, moeten we op korte termijn door de zure appel bijten. Bestaan er echter politici die de nodige hervormingen willen doorvoeren? Even belangrijk: bestaan er burgers die bereid zijn deze politici te verkiezen? De gebeurtenissen in Griekenland en Italië leren ons dat hervormingen hoe dan ook noodzakelijk zijn, onafhankelijk of nu democraten dan wel technocraten ze uitvoeren. Ondanks hun gebreken heb ik een sterke voorkeur voor de eerste categorie.

Steven
Devloo

Hoofdredacteur

Spelerslonen in het Europese voetbal: een spel van vraag en aanbod

De financiële fundamenteën van het Europese voetbal kreunen op hun grondvesten. Europese topclubs geven meer en meer aandacht aan de beste spelers die als uithangbord voor hun club moeten dienen. Handig instrument als marketingmiddel, zo'n Yaya Touré, Pastore of Agüero naar je club halen. Maar wat met het huishoudboekje? Sportief succes boven financiële duurzaamheid plaatsen, is dat wel houdbaar op lange termijn?

We schrijven 1995. Het Bosman-arrest daverd hard door de bestuurskamers van voetbalclubs. De beslissing van Europa dat voetballers zes maanden voor het aflopen van hun contract gratis ergens anders mogen tekenen, wijzigt het voetballandschap grondig. Het aantal transfers over de landsgrenzen heen stijgt exponentieel, evenals de bijbehorende transferbedragen en spelerslonen.

De 'foot drain', het fenomeen dat de goede spelers uit kleinere competities makkelijker naar sterke competities overstappen, verdiept de kloof tussen sterke en zwakke voetballanden. Engeland, Spanje en Italië domineren in Europa met spelers die ze wegekopen uit de minder sterke competities. Vandaag mag ook Duitsland aanspraak maken op de titel van topcompetitie. Rusland is in aantocht.

Vanuit dat hertekende voetbalbeeld kopiëren gehaaide zakenmensen - al te vaak ook witteboordencriminelen - hun verlangen naar winstmaximalisatie op de voetbalwereld. Clubs worden geleid als bedrijven waarbij alles en iedereen moet opbrengen. Alleen lappen die zakenmensen al te vaak de regels van financieel management aan hun laars. Met een bodemloze financiële put als gevolg.

Economische principes

De transferprijzen zijn de laatste jaren exponentieel gegroeid. Van de 20 duurste transfers ter wereld vonden er 11 de laatste drie jaar plaats. Samen met de transferprijzen stijgen de lonen ontzettend snel. Neem nu Manchester City. In 2011 bedroeg de verhouding inkomsten/loon 117%. Per 1 pond dat Manchester City verdiende, ging er 1,17 pond naar lonen. Als je weet dat de duurste speler van Manchester City - Yaya Touré - 10 miljoen euro per jaar verdient, weet je al snel dat de cijfers donkerrood kleuren.

Deloitte becijferde dat in 2011 de clubs uit de Premier League 75 miljoen euro extra aan lonen moesten betalen. Dat terwijl de inkomsten van die clubs met amper 57 miljoen euro stegen. Voor het tweede seizoen op rij kenden de Engelse spelerslonen een snellere groei dan de inkomsten. Om een duidelijk beeld te geven: In totaal ging er meer dan 1,6 miljard euro naar spelerslonen. Gemiddeld 80 miljoen euro per club. Van alle inkomsten wordt 68% meteen weer uitgegeven om de spelers te vergoeden. "Het blijft voor de Engelse clubs dan ook een bijzonder grote uitdaging om de omzetgroei om te zetten in een duurzame winst, die nochtans de basis moet vormen van investeringen in infrastructuur en

talent", liet Alex Byars, consulent bij Deloitte, optekenen in het blad Sportbusiness.com. Behalve enkele landen, waaronder Duitsland en België - waar gewerkt wordt met licentiesystemen en strikte financiële voorwaarden - zijn er dus weinig echt gezonde clubs. In vele landen wordt de eindeloze schuldenput opgevuld met overheidsgeld. Toen PSV Eindhoven vorig jaar in financiële moeilijkheden terecht kwam, schoot de stad Eindhoven ter hulp door de terreinen rond het stadion en het oefencomplex op te kopen voor zo'n 48 miljoen euro. Financiële steun is vaak de enige overheidstussenkomst in een voetbalwereld waar de vrije markt hoogtij viert.

Leve de vrije markt

Het begrip vrije markt is gevallen. Voetbal is dan wel een economie, het wordt niet gespeeld volgens de economische principes. Neem nu de transferprijzen. Wie bepaalt hoeveel een speler waard is? Waar

eindigt de overbesteding bij de aankoop van een speler? Een bedrijf doet een overname omdat marktmechanismen en een gespijste bankrekening ervoor zorgen dat ze die overname aankunnen. Een voetbalclub doet een overname omdat het zich door sportieve verlangens daartoe verplicht. De clubs geven bedragen uit die men in eender welke andere economische sector zwaar zou afstraffen.

Hetzelfde geldt voor de lonen. Van een arbeider, bediende of ambtenaar weten we precies wat die mag en kan verdienen. Een bedrijfsleider moet zijn inkomen bekendmaken in het jaarverslag en wordt op de vingers getikt wanneer hij riant bonussen opstrijkt. Maar kan één iemand zeggen hoeveel Cristiano Ronaldo exact

Van alle inkomsten wordt 68% meteen weer uitgegeven om de spelers te vergoeden.

verdient bij Real Madrid. De Portugees krijgt 12 miljoen euro per jaar van zijn club. Maar wat met zijn portretrechten? Wat met zijn wedstrijdbonussen of doelpuntenpremies? Er wordt kritiek geuit op de spelers die veel te veel verdienen. Maar waarom zouden spelers het loon weigeren als de club het hen willen aanbieden? Met andere woorden: de clubs zijn de grote schuldigen.

De sportsector is één van de weinige sectoren waar de onderste schakel in het productieproces de grootste verdiener is. In een normaal bedrijf verdient de directeur meer dan de onderdirecteur, die op zijn beurt meer verdient dan de arbeider. In een

sportclub wordt de arbeid uitgevoerd door de voetballer, die vaak meer verdient dan trainer (onderdirecteur) en voorzitter (directeur) samen.

Het kan ook anders. De Verenigde Staten, het land bij uitstek waar kapitalisme en vrije markt bejubelde woorden zijn, gaat uit van protectionisme als het op sport aankomt. In het Amerikaanse voetbal worden de transfersommen bepaald door de Major Soccer League (MLS) omdat ze eigendom zijn van de competitie en krijgen de clubs een deel van hun transfersom van de MLS. Het andere deel houdt de MLS bij om de competitie te financieren en om te

investeren in de jeugd.

spektakel en spanning moet opleveren.

Idem voor de spelerslonen. Die hebben, in tegenstelling tot wat velen beweren, geen salarisplafond. Een Amerikaanse voetbalclub mag zijn plafond overschrijden. Maar per dollar dat die club te veel betaalt, moet het een bepaald bedrag, de zogenaamde 'luxury tax', betalen aan de competitie. Dat geld wordt daarna herverdeeld onder alle clubs uit de competitie. Zo zullen de rijkste clubs niet alle goede spelers hebben, maar zijn die topspelers beter verdeeld. Dat moet omdat Amerikanen sport bekijken als entertainment dat

Langetermijndenken

Moeten wij ons Europees voetbal nu ook herstructureren naar Amerikaans model? Zeker niet, het voetbal in Europa moet zijn traditie en eigenheid bewaren. Maar er moet wel een evenwicht komen tussen wat economisch mag en kan. Sportief succes op korte termijn heeft economische gevolgen op lange termijn. Europese sportclubs en supporters moeten beseffen dat hun ploeg conjunctureel moet werken. De jaren waarin ze de top probeert te bereiken,

moeten een ploeg investeren. Tijdens de topjaren moet de club teren op die investeringen en opbrengsten. Wanneer dat sportief succes wordt ingehaald door de concurrenten – die op hun beurt ook zullen investeren – en de club volgens het huishoudboekje niet meer met hen kan wedijveren, moet de club zich herpositioneren en financieel op adem komen, mits verlies van enkele plaatsen op de ranking. Ook dat kan perfect in een vrije markt.

Het machtsblok dat FIFA en de rijkste clubs hebben opgezet, moet doorbroken durven worden met maatregelen die clubs doen snijden in uitgaven. De FIFA Fair Play is al een eerste aanzet, maar in het ideale scenario zouden de transferuitgaven afhangen van de inkomsten uit de verkoop van spelers. Inkomsten uit andere voetbalactiviteiten kunnen dan aangewend worden om de lonen te bekostigen, die best wel een plafond krijgen. Clubs die de regels overtreden, moeten beboet worden zodat er een compensatie volgt voor de

andere clubs.

Maar het allermoeilijkste: de Europese voetbalcultuur moet evolueren van puur emotioneel naar rationeel denken. De vrije markt van spelerslonen hangt als een zwaard van Damocles boven het hoofd van vele clubs om twee dingen te bereiken: hun status te bewaren en u, beste supporter, tevreden houden. Maar weet dat als uw favoriete club straks het faillissement moet aanvragen, alle prijzen van geen enkele tel meer zijn.

Jens
De Smet

Journalist

Je kan Jens De Smet volgen via
<http://jensdesmet.wordpress.com>

Cartoon

What's going on Mr. President?

Eind januari vond het jaarlijkse World Economic Forum (WEF) plaats. Dit jaar werden de CEO's van de grootste bedrijven ter wereld en internationale politici uitgenodigd naar het idyllische Davos in Zwitserland. Het WEF heeft een grote invloed op de wereldwijde besluitvorming en kan dan ook gezien worden als een machtig adviesorgaan.

Men debatteert er over de grote sociale en economische problemen van deze planeet. Dagelijks controleerde ik de mailbox van het LVSF of we toch maar geen uitnodiging kregen voor dit grootste event. Het leek me fantastisch om met Nico (Président de la République Française) en Ons Romper'ke (Van Rompuy) te discutenen in een jacuzzi (Davos staat bekend als luxe kuuroord). Tot mijn grote spijt bleef de invitatie uit. Toch voel ik me geroepen om enkele bemerkingen over de huidige economische en sociale situatie met jullie te delen.

In 2008 ging de Amerikaanse bank Lehman Brothers overkop. Hiermee

werd het startschot gegeven voor een wereldwijde crisis. Als een kaartenhuisje viel het economische systeem in elkaar. Nu blijkt ook dat de fundering van ons economisch huis – Ik heb het hier over free-market kapitalisme en democratie, die gedurende jaren, hand in hand, ons huis recht hielden - bezwijkt onder het gewicht van het puin. Er komt steeds meer kritiek op deze twee begrippen. Dit blijkt uit The Occupy Wallstreet beweging. "Het kapitalisme heeft gefaald" stond er te lezen op verschillende spandoeken. Er heerst nu nog steeds een gevoel van frustratie, een gevoel van onmacht tegenover het kapitalisme. Al wijst men toch vooral

met de vinger naar de politieke instanties. Dit lijkt mij dan ook terecht. Politici hebben weinig oplossingen voor de grote problemen waar we vandaag mee geconfronteerd worden. Markten willen een antwoord, maar leiders kunnen hun dat niet geven. Fikse hervormingen dragen echter te veel politiek risico met zich mee, waardoor de kans op een electorale afstraffing stijgt. Geen enkele machtspersoon blijkt deze verantwoordelijkheid op zich te willen nemen.

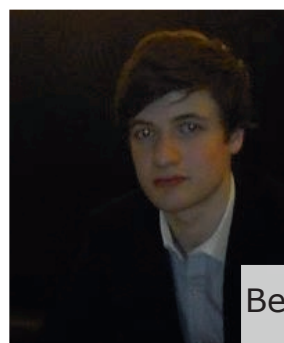
Intussen blijkt dat topbedrijven in een andere wereld leven: They are Booming! Ze zijn actief in een ruimte, die zich losgekoppeld heeft van lokale belangen en de problemen van hun thuishmarkt. Deze stelling werd onlangs nog geuit in een interview met een bedrijfsleider in de New York Times. "We hebben geen verplichtingen om de Amerikaanse problemen op te lossen", stelde een leidinggevende van gigant Apple. Anderzijds wijzen de grote bedrijven erop dat zij misschien geen banen creëren in de Westerse landen, maar dat ze er zeker voor zorgen dat de welvaart toeneemt in de groei landen. Dit argument heeft misschien wel een groter moreel gewicht dan je op het eerste gezicht zou denken. De welvaart in China en India neemt toe, indien we ons baseren op het enige meetinstrument dat we voor welvaart hebben, namelijk BBP of Bruto Binnenlands product. Al blijkt dit instrument toch vaak onvoldoende als we de werkelijke situatie onder ogen willen zien.

Ondertussen richtte president Obama zich in zijn voorbije State of the Union naar de leden van het huis van afgevaardigden. Enkel goed nieuws te

horen. Er worden opnieuw jobs gecreëerd en de werkloosheid daalt. Maar een recent onderzoek aan de Harvard Business school geeft dan ook een meer ontvullende kijk op de situatie. Inderdaad, er worden sinds kort opnieuw jobs gecreëerd. De stijgende energiekosten zorgen ervoor dat het produceren in eigen land nu goedkoper is, een situatie die snel kan keren als je het mij vraagt.

Men houdt te veel rekening met tijdelijke fenomenen, of evoluties op korte termijn. Er moeten nu oplossingen gevonden worden voor problemen die nu plaatsvinden. Het lijkt of men even de toekomst vergeet. Zoals ex- premier Dehaene ooit zei in een ver verleden, "een probleem moet je pas oplossen als het zich stelt". Niet dus! Nu zitten we met de gebakken peren. Als de VS en Europa hun jobs niet in eigen land weten te houden, dreigt het een leuke vakantieplek te worden.

Het lijkt erop dat de basisidee van de verlichting – het kapitalisme dat hand in hand gaat met democratie om de meest efficiënte gemeenschap te creëren- evolueert. De vraag is nu of de zoektocht naar een nieuw model landen niet tegen elkaar opzet, bedrijven en overheden niet uit elkaar drijft en de kloof tussen arm en rijk niet vergroot.

Karel
Burrick

Bestuurslid

Abolishing the Fed is one thing, but it is not all gold that glisters

When you ask any right-hearted libertarian if the Federal Reserve should be abolished, he will tell you that you are posing the wrong question. He will inform you that the question is not if, but rather when the Fed should be abolished. The answer to this new question is deceptively simple. The answer is "Now!". However, one does not have to have read Mises, Hayek or Rothbard to understand why this 'unconventional' answer is the correct one. If you understand how the Fed tries to safeguard maximum employment, stable prices, and moderate long-term interest rates, and/or what happens when the Fed acts as a 'lender of last resort', you can already develop some very strong arguments that allow you to debunk most of the myths mainstream economists like Krugman and Stiglitz fabricate about the Fed and about our economy. Failing to grasp these unconventional truths will lead to misguided beliefs and will most likely result in supporting an institution (the Fed) that should not exist in the first place. Sadly,

people love good stories and well-crafted myths, and it is therefore more than understandable that numerous Noble prize winning economists can continue to identify the Fed as the solution for an inflated economy rather than the root cause of inflation in the economy.

When you carefully read the Federal Reserve Act - a lengthy piece of legislation that supposedly explains what the Fed is, does and more importantly, what it ought to do - it is baffling that nowhere in this text the term 'inflation' is uttered. The use of this word apparently is forbidden. It is taboo. Although the legislator knows that this word has a negative connotation, there is a far more disturbing reason why this fundamental economic concept got shunned from the text. If you would rewrite the Federal Reserve Act and use the the word inflation where ever it is appropriate, a glaring oxymoron can be laid bare. Take

for example section 2A, concerning the monetary policy objectives bestowed upon the Fed. Here the Federal Reserve Act tells us that the Fed shall maintain long run growth of the monetary and credit aggregates, so as to promote effectively the goals of maximum employment, stable prices, and moderate long-term interest rates. Now, if you use the word inflation to rewrite this seemingly innocent 'mission statement', the Federal Reserve Act rapidly becomes a highly problematic piece of legislation. Rewritten, the legislator effectively says that the Fed should inflate the economy in order to battle inflation. Or, to rephrase all this from a more theoretical viewpoint; when you allow the monetary and credit aggregates to grow (for example; by printing more money, or by lowering the federal funds rate) you create inflation. This in turn results in rising prices, unemployment and diminishing interest rates, the very things you tried to avoid in the first place.

It seems then that what the Fed ought to do, lies beyond its proper powers. If the Fed really wants to safeguard stable prices, full employment and moderate long-term interest rates, it should stop - or at least curb - the growth of the aforementioned monetary and credit aggregates. However, this is pretty much the opposite of what the Fed is currently doing and has been doing regularly since it's conception in 1913. Strangely enough, past chairmen of the board never became raving mad while pursuing these illogical monetary policy objectives. Greenspan never got diagnosed insane when he apathetically announced that the Fed would lower the federal funds rate (yet again). Truth be told, allowing monetary and credit aggregates to expand, doesn't

necessarily result in rabid price distortions. As long as you don't inflate the money supply beyond the natural growth rate of the economy, prices will not rise. Actually, given a growing economy, prices - when you keep the money supply fixed - should theoretically drop. It is therefore quite puzzling why the Fed aims at stable prices when the natural tendency of these prices is downwards... Perhaps the Fed prefers stable prices because they are better suited to sustain full employment. Mainstream economic theory strongly disagrees. If the Phillips curve explains anything it is that there exists an inverse relationship between the rate of unemployment and the rate of inflation. Stated more simply, full

employment goes hand in hand with high inflation rates - and vice versa. In the short run the Fed faces a trade-off. It can't have both. Full employment and stable prices are mutually exclusive. In the long run, economic theory suggests that there

exists something like a natural rate of unemployment, a parameter the Fed apparently can't influence through monetary policy.

Perhaps then, the Fed prefers stable prices because falling prices can easily get out of control. Falling prices, so the myth goes, lead to further price drops which inevitably give rise to what is called a 'deflationary spiral'. Apparently consumers - when confronted with falling prices - have an incentive to delay purchases and consumption anticipating further price drops and this to the level that the market no longer is clearing and the economy as a whole grinds to a halt. A line of argument that is, not only counter-intuitive, but that is also a blatant violation of Say's law. But

It seems then that what the Fed ought to do, lies beyond its proper powers.

even if this myth turns out to be true, such deflationary spirals can't possibly be halted by the Fed (due to the liquidity trap) nor are these spirals really induced by the Fed. Real growth deflation is not that dangerous, instead it results in competitive price cuts and in a general decrease in the costs of goods and services. Real growth deflation means nothing more than a steady increase in the purchasing power of a given unit of money and is actually beneficial for society and for the economy as a whole. In fact, deflation encourages long term planning, rewards value investors and creates new economic opportunities.

Knowing all this, Greenspan's apathy should therefore not be attributed to any kind of madness, but to 'the perfect crime' he committed numerous times while supposedly kick-starting the economy. The crime here, constitutes of depriving citizens from enjoying the benefits of an increase in purchasing power that accompanies a growing free market economy. Monetary policy should therefore always be interpreted as the levying of a hidden and highly unjust tax. This seigniorage tax (the technical term) disproportionately targets citizens that save money. It only benefits the issuer of the currency and those knee-deep in debt. No sane economist has ever dared to calculate the total proceeds from this seigniorage tax, but it should be clear that these proceeds are primarily used to finance a highly inefficient state apparatus. In the case of the U.S. economy this tax, directly flows from the Fed (buying U.S. Treasury Securities) into the coffers of the U.S. Treasury Department (not surprisingly the economy's largest debtor). Sadly, the U.S. government's greediness has -

If you want to start a civil war, Rothbard's recommendations are golden.

as a side effect - also mutilated the very fabric of the economy. The Fed's monetary actions, combined with its willingness to act as a 'lender of last resort' (i.e. providing unlimited amounts of money to failing banks - basically yet another form of monetary policy), have transformed the economy into an unmanageable aberration. Like a badly trained Pavlovian dog, the American banks and their customers have developed an unnatural and unsustainable appetite for debt-driven speculative bubbles and Ponzi schemes. A reflex that can only be reconditioned by massively deleveraging debt in a long and painful process of debt deflation...

Although the current state of the economy barely surprises economists schooled in Austrian theory, their policy

recommendations can hardly be called realistic. Back in 1994, for example, Rothbard already build a strong case against the Fed and advocated it's abolishment. Rothbard claimed that the only way out lies in returning to a gold exchange standard. Rothbard suggested that the Fed should immediately cross out its non-marketable assets from it's balance sheet. After this brisk liquidation the Fed's remaining gold stock could then be used as collateral for all of its outstanding liabilities. Dollar gold prices would skyrocket. The Fed's gold stock would sell like hot cake and in one whimsical movement - so heralds Rothbard - the Federal Reserve would be abolished. The United States and its banks would then be back on the gold standard, with 'dollars' redeemable in gold coin. Every bank would then stand, once again as before the Civil War, on its own bottom. Gold bugs are obviously quite charmed with this scenario. Why

wouldn't they? They would instantly become multibillionaires. But for the U.S. economy as a whole, this transition would be disastrous. Rothbard seems to forget that revaluing the Fed's gold stock is the same as devaluing the dollar. A key effect of devaluation, however, is that it makes the domestic currency cheaper relative to foreign currencies. A devaluation, then, makes foreign products more expensive, discouraging imports. You don't have to be a genius to understand that a massive dollar devaluation is a bad idea for an economy that primarily depends on import. Massive supply shocks can be expected and hyperinflation is a given. If you want to start a civil war, Rothbard's recommendations are golden.

But even if the Fed decides to return to a gold standard, there is nothing that prohibits them from leaving it again.

Nixon did it, and it is not unimaginable that a future president facing a civil war will do the same. Gold can be confiscated and the current monetary system can therefore easily be reinstated. As long as the government can claim a monopoly right to mint money, the return to a gold standard always stays a temporary solution. A permanent solution nonetheless exists and lies in embracing the possibilities of a digital currency. Digital currencies are by nature intangible and therefore very transferable and quite difficult to physically confiscate. One of the core challenges of designing such a digital currency, however, involves solving the so called double-spending problem. If a digital dollar is just information, free from the corporeal strictures of paper and metal, what's to prevent people from copying and pasting it as easily as a chunk of text, 'spending' it as many

times as they want? The conventional answer involved using a central clearinghouse to keep a real-time ledger of all transactions - ensuring that, if someone spends his last digital dollar, he can't then spend it again. The ledger prevents fraud, but unfortunately requires a trusted third party to administer it. Ecash, a digital currency launched in the early 1990s, failed in part because it depended on the existing infrastructures of government and credit card companies (who functioned as a giant central clearinghouse). Other experiments followed - bit gold, RPOW, b-money - but all failed due to similar problems. Recently developed peer-to-peer technology interestingly enough, allows to publicly distribute the ledger, making a trusted third party unnecessary. Bitcoin for example, depends on the combined computational power of its users to encrypt and verify the legitimacy of every Bitcoin transaction. Even governments can't tamper with the public ledger (something they would need to do if they would want to inflate the economy). Governments would need to outsmart all the other computers in

the network; something which is mathematically impossible. The Bitcoin software is also distributed under an open source licence, providing transparency and closing loopholes. Oh, and the good news, Bitcoins are already in use as a shadow-currency; a dollar/Bitcoin exchange rate exists and some people are already paying with Bitcoins. It can be argued, thus, that a gradual transition to Bitcoins won't lead to supply shocks and hyperinflation. What's more, if everybody starts using Bitcoins even governments will eventually have to follow suit. If we collectively abandon the dollar, we will have effectively broken the government's monopoly. A new brave new world lies - in other words - just around the corner!

Michael
Van de Velde

Politiek secretaris

ERELEDEN LVSV BRUSSEL

Graag stellen wij aan u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar 363-0454905-15.

dhr. Boudewijn Bouckaert
Vlaams Volksvertegenwoordiger LDD

mevr. Irina De Knop
Vlaams Volksvertegenwoordiger Open Vld

dhr. Olivier Cuvelier
Oud-voorzitter LVSV-Brussel

dhr. Laurent De Meester
Oud-voorzitter LVSV-Nationaal

dhr. Alexander De Croo
Voorzitter Open Vld & senator

dhr. Patrick Dewael
Oud-voorzitter LVSV-Brussel, Kamerfractieleider Open VLD

dhr. Herman De Croo
Minister van staat, Volksvertegenwoordiger,
Burgemeester van Brakel

dhr. André Kempinaire
Oud-minister PVV

dhr. Karel De Gucht
Oud-voorzitter LVSV-Brussel

dhr. Christophe Konings
Oud-Voorzitter LVSV-Brussel

Dieter Keuten
Voorzitter

Toon Bosmans
Ondervoorzitter

Michael
Van de Velde
Politiek secretaris

Gregory
Deschuyteneer
Penningmeester

Caroline Sneyers
Secretaris

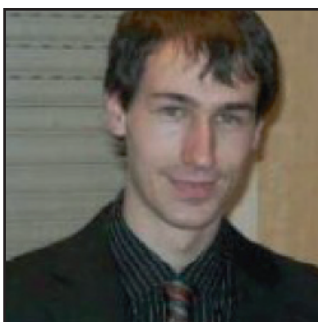
Filip Moons
Webmaster

Steven Devloo
Hoofdredacteur

Thomas Donnez
Oud-voorzitter

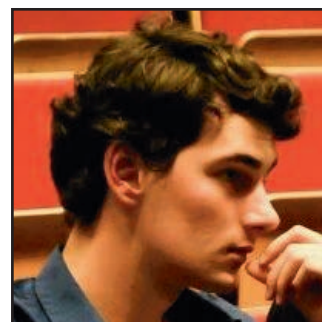
Thomas Bodequin
Bestuurslid

Alexander D'Hondt
Bestuurslid

Paul D'Hondt
Bestuurslid

Gill Balcaen
Bestuurslid

ERELEDEN LVSV BRUSSEL

dhr. Laurent De Meester
Oud-voorzitter LVSV-Nationaal

dhr. André Kempinaire
Oud-minister PVV

dhr. Georges Lennsen
Burgemeester Maasmechelen Open Vld

dhr. Laurent Maes
Oud-voorzitter LVSV-Brussel

mevr. Annemie Neyts
Minister van Staat & voorzitter ELDR

dhr. Freddy Neyts
Oud-voorzitter LVSV-Brussel

dhr. Thomas Ryckalts
Voorzitter Open Vld Brussels gewest

dhr. Bart Tommelein
Vlaams Volksvertegenwoordiger en senator Open Vld

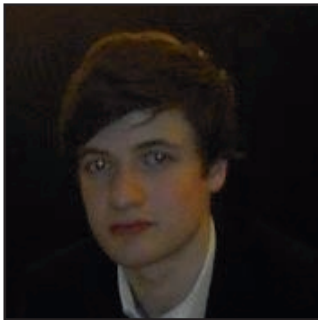
dhr. Guy Vandermissen

dhr. Ludo Vandervelden
Oud-voorzitter LVSV-Brussel

dhr. Guy Vanhengel
Brussels minister van Begroting Open Vld

mevr. Els Ampe
Fractieleader Open Vld Brussels Parlement

Franc Bogovic - Oud-voorzitter LVSV-Nationaal

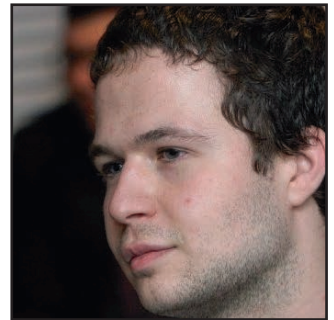
Karel Burrick
Bestuurslid

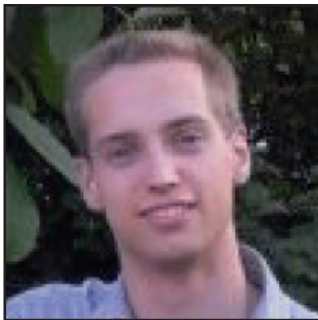
Julie Clarys
Bestuurslid

Anne-Sophie
Kempinaire
Bestuurslid

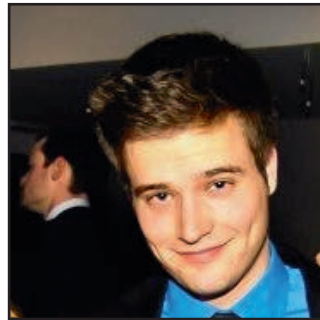
Florent Baudewyns
Bestuurslid

Jitte Akkermans
Bestuurslid

Olivier Dinet
Aspirant

Cédric Magerman
Aspirant

Mitch Devinck
Aspirant

Dries Nackaerts
Aspirant

Filip De Clercq
Aspirant

Axel Forrez
Aspirant

U bent misschien
ons volgende lid?

SPONSOR

Generaal Jacqueslaan 23 - 1050 Elsene

LVSV in beelden (III)

← Publiek voor je activiteiten: dat moet je nu eenmaal verdienen.

Hoe sluit je een geslaagd eerste semester passender af dan met een etentje?

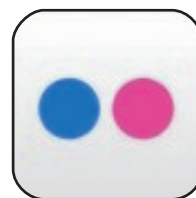

Enkele sfeerbeelden van het LVSV-galabal.
Credits: Kelly Langenus Photography

LVSV-BRUSSEL.BE

Je vindt LVSV Brussel ook terug
op Facebook, Twitter en Flickr

LIBERAAL VLAAMS STUDENTENVERBOND BRUSSEL